២ពង្សាវតារក្សត្រ៦:១-៣៣

ជំពូក ៦

ធាតុចនា *ផ្លែពូថៅអណ្តែត*

ភូមិជួរថានជាកន្លែងមានគ្រោះថ្នាក់

នៅក្នុងជំពូក៦ មានបរិយាយអំពីហេតុការណ៍ពីរយ៉ាងទៀត ដែលហោរាអេលីសេបានធ្វើ។ ហោរាអេលីសេ ជាអ្នកសំណព្វរបស់ព្រះ មានចរិយាសម្បត្តិយ៉ាងល្អវិសេស។ ហោរាអេលីយ៉ា ដែលជាម្ចាស់លោក តែងតែធ្វើការអស្ចារ្យនៅទីសាធារណៈ។ ចំណែកហោរាអេលីសេវិញ ច្រើនធ្វើការអស្ចារ្យជាមួយនឹងបុគ្គលផ្ទាល់។ កន្លងមកយើងទើបនឹងឃើញហេតុការណ៍ ដែលលោកបានធ្វើការអស្ចារ្យជាមួយនឹងឧត្តមសេនីយ៍ណាម៉ាន់ ជារដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងការពារជាតិប្រទេសស៊ីរី។ ហោរាអេលីសេធ្វើការអស្ចារ្យធំៗជាច្រើន ដូចជា សុំភ្លើង និងទឹកភ្លៀង អោយធ្លាក់ពីស្ថានសួគ៌ជាដើម។ លោកជាមនុស្សស្ងាត់ស្ងៀម។ សាធារណជនមិនសូវស្គាល់លោកទេ។ ហោរាអេលីយ៉ា និងហោរាអេលីសេ សុទ្ធតែជាអ្នកសំណព្វរបស់ព្រះ គ្រាន់តែធ្វើការខុសផ្នែកគ្នា និងជំនាន់ខុសគ្នាប៉ុណ្ណោះ។

ផ្លែពូថៅអណ្តែតទឹក

ហេតុការណ៍ដែលហោរាអេលីសេ បានធ្វើអោយផ្លែពូថៅអណ្តែតចេញពីទឹក ជាហេតុការណ៍ដែលសម្តែងចរិយាសម្បត្តិ និងទឹកចិត្តរបស់ហោរាអេលីសេ ។

គ្រានោះ ពួកសិស្សរបស់ពួកហោរា គេជំរាបដល់អេលីសេថា សូមមើល ទីកន្លែងដែលយើងខ្ញុំនៅជាមួយនឹងលោកនេះ ចង្អៀតដល់យើងខ្ញុំពេកណាស់ (២ពង្សាវតារក្សត្រ៦:១)។

ហោរាអេលីសេមានប្រជាប្រិយភាពណាស់។ លោកជាគ្រូបង្ហាត់បង្រៀនដល់ពួកហោរារបស់ព្រះ នៅសាលាសិក្ខាបទមួយ។ សាលារបស់លោករីកចម្រើនរហូតដល់រកកន្លែងដាក់សិស្សមិនបាន។ លោកពូកែបង្រៀនព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះណាស់។ សាលាដែលល្បីល្បាញ មិនមែនស្ថិតនៅលើអគារ ឬប្រដាប់ប្រដារប្រើប្រាស់ទេ គឺស្ថិតនៅលើភាពប៉ិនប្រសប់របស់គ្រូដែលបង្ហាត់បង្រៀននៅសាលានោះវិញ ពិសេសបើសាលានោះជាសាលាគ្រីស្ទបរិស័ទ។

នៅពេលដែលសិស្សសាលារកកន្លែងអង្គុយគ្មាន សិស្សទាំងនោះមានគំនិតផ្តួចផ្តើមក្នុងការពង្រីកសាលារៀនរបស់ខ្លួនអោយបានធំឡើង។

សូមបើកឱ្យយើងខ្ញុំទៅឯទន្លេយ័រដាន់ កាប់យកឈើមួយដើមម្នាក់ ធ្វើជាទីអាស្រ័យនៅទីនោះ លោកឆ្លើយថា ចូរទៅចុះ (២ពង្សាវតារក្សត្រ៦:២)។

សិស្សសាលាគម្ពីរនាំគ្នាផ្តើមគំនិត ដើម្បីពង្រីកសាលារបស់ខ្លួន។ ការផ្តួចផ្តើមគំនិតបែបនេះ សព្វថ្ងៃមិនឃើញមាននៅក្នុងពួកសិស្សសាលាគម្ពីរ ទោះនៅប្រទេសណាក្តី។ សិស្សសាលាគម្ពីរសព្វថ្ងៃមិនខ្វល់អំពីសាលាតូចឬធំទេ បើសាលារៀននោះមិនល្អ គេមិនមានចិត្តចង់ពង្រីកសាលាគម្ពីរដោយខ្លួនគេឡើយ គឺគេបែរជានាំគ្នាបះបោរទាស់ជាមួយនឹងរដ្ឋបាលរបស់សាលារៀន។ ចំណែកសិស្សសាលាគម្ពីរ ដែលរៀនជាមួយហោរាអេលីសេ មានគំនិតផ្តួចផ្តើម ដើម្បីពង្រីកសាលារបស់ខ្លួន។ ហោរាអេលីសេជំរុញសិស្សរបស់លោកអោយចេះធ្វើការនោះ។

មានម្នាក់និយាយថា សូមលោកអញ្ជើញទៅជាមួយនឹងយើងខ្ញុំប្របាទផង លោកតបថា អញនឹងទៅដែរ (២ពង្សាវតារក្សត្រ ៦:៣)។

ពួកសិស្សស្រឡាញ់ហោរាអេលីសេណាស់។ ធម្មតាសិស្សសាលាគម្ពីរមិនចូលចិត្តគ្រូបង្រៀនរបស់ខ្លួនទេ។ គេតែងតែនាំគ្នាដាក់ឈ្មោះគ្រូនីមួយៗថាយ៉ាងនេះ ឬយ៉ាង

នោះ ទៅតាមគំនិតរបស់គេ។ សិស្សសាលាគម្ពីរដែលរៀនជាមួយហោរាអេលីសេ ចង់អោយគ្រូរបស់ខ្លួនទៅជាមួយ នៅទីណាដែលគេទៅ។

ដូច្នេះ លោកក៏ទៅជាមួយ លុះគេបានទៅដល់ទន្លេយ័រដាន់ហើយ នោះក៏កាប់ឈើ (២ពង្សាវតារក្សត្រ៦:៤)។

នៅពេលនោះមានហេតុការណ៍អាក្រក់តូចមួយកើតឡើង។ ខ្ញុំនិយាយថា ហេតុការណ៍អាក្រក់ "តូចមួយ" ពីព្រោះអ្នកផងទាំងពួងតែងតែយល់ថា រឿងនេះមិនរាប់ថា ជារឿងធំទេ។

តែកាលម្នាក់កំពុងតែកាប់ នោះផ្លែពូថៅបានរបូតធ្លាក់ទៅក្នុងទឹក រួចអ្នកនោះស្រែកឡើងថា វរហើយ លោកម្ចាស់ខ្ញុំអើយ ដ្បិតពូថៅនេះខ្ញុំបានខ្ចីមកពីគេ (២ពង្សាវតារក្សត្រ៦:៥)។

ហេតុការណ៍ខាងលើ សម្តែងថាព្រះជាម្ចាស់យកព្រះទ័យទុកដាក់ជាមួយនឹងព្រឹត្តិការណ៍តូចតាច ដែលកើតមានឡើងនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។ សាវ័កប៉ុលសូមអោយពួកជំនុំនៅទីក្រុងភីលីព អធិស្ឋានគ្រប់រឿងអ្វីៗទាំងអស់សម្រាប់លោក។ ចំណុចនេះលោកចង់អោយពួកជំនុំ កុំភ្លេចអធិស្ឋានដល់លោកនូវគ្រប់ទាំងហេតុការណ៍តូច

តាចនៅក្នុងជីវិតដែលលោកជួបប្រទះ។

បច្ចុប្បន្ននេះ បើអ្នកណាបាត់ផ្លែពូថៅមួយមិនរាប់ថា ជារឿងធំទេ។ ប៉ុន្តែចំពោះសិស្សសាលាគម្ពីរ កំសត់នេះ បាត់ផ្លែពូថៅមួយមិនរាប់ថាជារឿងតូចតាច។ សព្វថ្ងៃ បើយើងបាត់ផ្លែពូថៅមួយ យើងទៅផ្សារ ទិញបានមួយទៀតភ្លាម។ ចំណែកសម័យហោរាអេលីសេ ឧបករណ៍ប្រើប្រាស់ ឬអាវុធដែលធ្វើពីដែក កម្រមានណាស់។ គម្ពីរ១សាំយូអែលសម្តែងអំពីភាពក្រខ្សត់នៃឧបករណ៍ប្រើប្រាស់ និងអាវុធយុទ្ធភណ្ឌដែលធ្វើពីដែក។ គម្ពីរ១សាំយូអែល១៣:២២ចែងថា "ដូច្នេះ នៅថ្ងៃចំបាំង នោះគ្មានអ្នកណាមួយ ខាងសូល នឹងយ៉ូណាថាន ដែលមានដាវ ឬលំពែងកាន់នៅដៃឡើយ ឃើញមានតែសូល ហើយនឹងយ៉ូណាថាន ជាបុត្រាទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ"។ ពួកពលទ័ពទាំងកងមានអាវុធដែលធ្វើពីដែកតែពីរដើមប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ ការបាត់ផ្លែពូថៅ ដោយធ្លាក់ទៅក្នុងទឹក ជារឿងធំប៉ុនមេឃសម្រាប់សិស្សសាលាគម្ពីរមួយរូបនេះ។ ម្យ៉ាងទៀតពូថៅនេះគាត់ខ្ចីគេមកផង។

សូមលោកអ្នកកុំបន្ទោសដល់សិស្សសាលាគម្ពីរម្នាក់នេះថា ហេតុអ្វីក៏ហ៊ានខ្ចីពូថៅគេ ហើយម្យ៉ាងទៀត ហេតុអ្វីក៏ប្រហែសបណ្តោយអោយពូថៅរបូតចេញពីដង។ សិស្សសាលាគម្ពីររូបនេះ មិនមានកំហុសយ៉ាងដូច្នោះទេ ដ្បិតហោរាអេលីសេដែលជាគ្រូមិនបានបន្ទោសសិស្សសាលាគម្ពីររូបនេះ សូម្បីបន្តិចសោះ។ សិស្សសាលាគម្ពីររូបនេះប្រយ័ត្នខ្លាំងណាស់ ពីព្រោះបើផ្លែពូថៅរបូតពីដង រួចហើយហើរទៅមុតនរណាម្នាក់គាត់ត្រូវទោស។ ហេតុការណ៍នេះមានគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងណាស់ បានជាព្រះជាម្ចាស់

ធ្វើជាច្បាប់ឡើងអោយលោកម៉ូសេកត់ទុកសម្រាប់អនុវត្ត។ ព្រះអង្គបង្គាប់នៅក្នុងគម្ពីរចោទិយកថា១៩:៤-៥ថា "នេះជាច្បាប់ខាងឯអ្នកដែលសំឡាប់គេ ហើយរត់ទៅជ្រកអាស្រ័យនៅទីក្រុងនោះ ដើម្បីនឹងឱ្យរួចជីវិតបាន គឺអ្នកណាមួយដែលសំឡាប់អ្នកជិតខាងខ្លួន មិនប្រកបដោយចិត្តប៉ង ក៏មិនបានស្អប់កាលពីមុនដែរ។ ឧបមាដូចជាមនុស្សណាម្នាក់ ដែលទៅព្រៃកាប់ឧសជាមួយនឹងអ្នកជិតខាងខ្លួន ហើយក៏លើកពូថៅឡើងនឹងកាប់រំលំដើមឈើ ស្រាប់តែផ្លែរបូតចេញពីដង ទៅត្រូវអ្នកជិតខាងដល់ស្លាប់ ដូច្នេះត្រូវឱ្យអ្នកនោះរត់ទៅជ្រកអាស្រ័យនៅទីក្រុងណាមួយនោះឱ្យបានរួចជីវិតចុះ"។ ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើជាច្បាប់នេះឡើង ពីព្រោះករណីនេះ មានជារឿយៗ។ សិស្សសាលាគម្ពីររូបនេះប្រយ័ត្នណាស់ ដ្បិតលោកគិតគូរអំពីសុវត្ថិភាពរបស់សិស្សដទៃទៀត។ លោកបែរមុខទៅឯទន្លេយ័រដាន់ នៅពេលកាប់រំលំដើមឈើ។ បើផ្លែពូថៅរបូត អោយវារបូតធ្លាក់ចូលទៅក្នុងទឹកទន្លេចុះ។ សិស្សសាលាគម្ពីរមួយរូបនេះ ជាអ្នកប្រយ័ត្នប្រយែងខ្លាំងណាស់ សូមលោកអ្នកកុំបន្ទោសថាលោកជាអ្នកធ្វើប្រហែសឡើយ។

មួយទៀត មានគេរិះគន់លោកថា ហេតុអ្វីបានជាលោកហ៊ានខ្ចីពូថៅគេ។ សិស្សសាលាគម្ពីរមួយរូបនេះក្រខ្សត់ណាស់ មិនអាចទិញផ្លែពូថៅមួយសម្រាប់យកមកប្រើខ្លួនឯងបានទេ។ កាលខ្ញុំនៅរៀនសាលាគម្ពីរ ខ្ញុំជិះឡានកញ្ចាស់ៗអស់ចំនួនបីគ្រឿងក្នុងរយៈពេលប្រាំឆ្នាំ។ ខ្ញុំត្រូវបើកឡានទាំងនោះពីររយគីឡូម៉ែត្រក្នុងមួយថ្ងៃ ដើម្បីទៅនឹងមកពីសាលារៀន។ ខ្ញុំចង់បានឡានថ្មីជិះនឹងគេដែរ ប៉ុន្តែសិស្សសាលាគម្ពីរកម្រមាន

លុយទិញឡានថ្មីណាស់។ ដូច្នេះខ្ញុំមិនបន្ទោសដល់សិស្សសាលាគម្ពីររូបនោះថា ហេតុអ្វីក៏មិនទិញពូថៅប្រើខ្លួនឯង។

សំណួរដែលខ្ញុំចង់សួរវិញ ថាតើជនណាមួយដែលអោយសិស្សសាលាគម្ពីរខ្ចីពូថៅកញ្ចាស់ដែលមានផ្លែចង់របូតពីដងយកទៅប្រើ ដើម្បីសង់សាលាគម្ពីរ? ខ្ញុំចង់រកមុខមនុស្សនោះណាស់។ មនុស្សនោះប្រហែលជាអ្នកដែលធ្វើការល្អសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយយកខោអាវស្អុយ និងរបស់ប្រើប្រាស់មិនកើតយកទៅបោះចោលនៅក្នុងព្រះវិហារ ដោយគិតថា ថ្វាយដល់ព្រះជាម្ចាស់។ មនុស្សនោះ គួរទទួលការបន្ទោសច្រើនជាងបន្ទោសដល់សិស្សសាលាគម្ពីរ ដែលទៅខ្ចីពូថៅយកមកប្រើប្រាស់។

សិស្សសាលាគម្ពីររូបនេះពិបាកចិត្តណាស់ ពីព្រោះមិនដឹងថា ត្រូវទៅរកពូថៅពីណា យកមកជូនម្ចាស់គេវិញ។ ហោរាអេលីសេយល់អំពីទុក្ខលំបាករបស់សិស្សលោក។ លោកដណ្តឹងសួរដល់សិស្សនោះថា "តើធ្លាក់ត្រង់ណា?" អ្នកខ្លះធៀតបន្ទោសហោរាអេលីសេថា បើលោកជាហោរារបស់ព្រះពិតប្រាកដមែន លោកត្រូវតែដឹងថា កន្លែងណាដែលពូថៅនោះធ្លាក់លិចចូលទៅក្នុងទឹក។ ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះ ជ្រាបច្បាស់ថា នៅក្នុងសតវត្សរ៍ទីម្ភៃមួយយើងនេះ មានមនុស្សដែលរិះគន់ដល់ការអស្ចារ្យ ដែលហោរាអេលីសេបានធ្វើ ស្តីអំពីផ្លែពូថៅអណ្តែតទឹក។ អ្នកប្រកាន់គោលទ្ធិព្រះគម្ពីរបែបសេរីនិយមសព្វថ្ងៃគេនិយាយថា ហោរាអេលីសេមើលឃើញផ្លែពូថៅធ្លាក់ចូលទៅក្នុងទឹក ពីព្រោះទឹកទន្លេយ័រដាន់ថ្លាឆ្វង់។ ទន្លេយ័រដាន់មិនមែនមានទឹកថ្លាឆ្វង់ទេ។ ទន្លេយ័រដាន់មានកករល្បប់យ៉ាងច្រើន ឯទឹកទៀតសោតក៏ល្អក់ខ្វរអណ្តែង។ ទឹកទន្លេយ័រដាន់

លាយឡំទៅដោយសំរាម ដែលអ្នកស្រុកធ្វើអោយទឹកនោះទៅជាកខ្វក់។ សិស្សសាលាគម្ពីរមួយរូបនេះដឹងច្បាស់ថា ផ្លែពូថៅធ្លាក់នៅទីណា ប៉ុន្តែ លោកមិនអាចទៅរកពូថៅនោះឃើញ ព្រោះទឹកល្អក់ខ្លាំងពេក។ ហោរាអេលីសេសួរថា "តើធ្លាក់ត្រង់ណា?"

អ្នកសំណប់របស់ព្រះសួរថា តើធ្លាក់ត្រង់ណា អ្នកនោះក៏បង្ហាញកន្លែង រួចលោកកាប់មែកឈើ១កំណាត់ បោះទៅក្នុងទឹក ហើយផ្លែពូថៅក៏អណ្តែតឡើងមក (២ពង្សាវតារក្សត្រ៦:៦)។

ហេតុការណ៍ដែលកើតឡើងខាងលើ គឺជាការអស្ចារ្យ។ ការអស្ចារ្យនេះ មិនមានលក្ខណៈដូចជារាជរថជាភ្លើង ដែលទឹមដោយសេះជាភ្លើងហោះមកនោះទេ។ ការអស្ចារ្យនេះ កើតឡើងសាមញ្ញជាទីបំផុត។ ឯភាពសាមញ្ញនេះទៀតសោត គឺដុំដែកអណ្តែតទឹក។ ហេតុការណ៍អស្ចារ្យនេះ ផ្ទុយអំពីច្បាប់នានា ស្តីអំពីរូបមន្តធម្មជាតិដែរថា គ្រឿងដែកត្រូវតែលិចទឹក។ ម្យ៉ាងទៀតខ្ញុំយល់ដែរ ថាសព្វថ្ងៃមានដែករាប់តោនដែលអណ្តែតលើទឹក។ ឯដែកនោះគឺជាកប៉ាល់ដែលធ្វើដំណើរឆ្លងមហាសាគរ។ កប៉ាល់អណ្តែតទឹក មិនមែនជាការអស្ចារ្យទេ។ ការអស្ចារ្យ គឺផ្លែពូថៅមួយដែលធ្លាក់ចូលទៅដល់បាតទន្លេយ័រដាន់ទៅហើយ បែរជាអណ្តែតដូចស្នោ។ ហោរាអេលីយ៉ាយកចិត្តទុកដាក់ជាមួយនឹងទុក្ខកង្វល់របស់សិស្សលោកណាស់ សូម្បីទុក្ខកង្វល់នោះ តូចតាចប៉ុនណាក៏ដោយ។

ការអស្ចារ្យទាក់ទងជាមួយនឹងផ្លែពូថៅអណ្តែតទឹក បន្សល់ទុកនូវមេរៀនខាងព្រលឹងវិញ្ញាណសម្រាប់យើងយកមកអនុវត្ត។ ផ្លែពូថៅដែលរបូតពីដងត្រូវធ្លាក់កប់ភក់នៅក្នុងទន្លេយ័រដាន់។ ប៉ុន្តែ ផ្លែពូថៅនេះ ត្រូវអណ្តែតឡើងមកវិញ រួចហើយគេចាប់យកដាក់ដងសារជាថ្មី ដើម្បីអាចប្រើប្រាស់បានជាបន្តទៅទៀត។ មនុស្សគ្រប់រូបប្រៀបឧបមាដូចជាផ្លែពូថៅ ដែលលិចទៅក្នុងទឹក។ មនុស្សទាំងអស់បានរបូតចេញពីដងដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមក។ ចិត្តគំនិតរបស់គេធ្លាក់ពីសណ្ឋានដើម ដើរវង្វេងវង្វាន់គ្មានទិសដៅនៅក្នុងលោកសន្និវាស។

នៅពេលដែលហោរាអេលីសេដឹងថា ពូថៅធ្លាក់ត្រង់ណាហើយ លោកក៏កាត់ឈើមួយដុំបោះទៅចំកន្លែងដែលផ្លែពូថៅនោះធ្លាក់ចុះ។ តើឈើនោះគឺជាឈើអ្វី? ឈើនោះ គឺជាឈើឆ្កាងរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទទ្រង់យាងចុះពីស្ថានសួគ៌មក ដើម្បីសុគតនៅលើឈើឆ្កាង។ ទ្រង់យាងមកសុគតនៅលើឈើឆ្កាងដើម្បីស្រង់យើងចេញពីទឹកនៃសេចក្តីស្លាប់។ គម្ពីរ១ពេត្រុស២:២៤ ចែងថា "ទ្រង់បានផ្ទុកអំពើបាបរបស់យើងរាល់គ្នា នៅលើរូបអង្គទ្រង់ជាប់លើឈើឆ្កាង ដើម្បីឱ្យយើងបានរស់ខាងឯសេចក្តីសុចរិត ដោយបានស្លាប់ខាងឯអំពើបាបហើយ គឺដោយស្នាមជាំរបស់ទ្រង់ ដែលអ្នករាល់គ្នាបានជា"។

សព្វថ្ងៃនេះ មនុស្សគ្រប់រូបអាចងើបពីទឹកនៃសេចក្តីស្លាប់ និងសេចក្តីជំនុំជំរះតាមរយៈព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ជនណាដែលទទួលជឿដល់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវថាជាអង្គសង្គ្រោះ ទ្រង់បានយកអ្នកនោះទៅដាក់ដងអោយត្រូវនឹងផែនការ និងវត្ថុបំណង

ដើមដែលព្រះជាម្ចាស់បង្កើតមកអោយរស់នៅលើផែនដី។ សាវ័កប៉ុលធ្វើទីបន្ទាល់ថា "ខ្ញុំអាចនឹងធ្វើគ្រប់ទាំងអស់បាន ដោយសារព្រះគ្រិស្តដែលទ្រង់ចំរើនកំឡាំងដល់ខ្ញុំ" (ភីលីព៤:១៣)។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ សាវ័កប៉ុលបញ្ជាក់បន្ថែមទៀតថា "បងប្អូនអើយ ខ្ញុំមិនរាប់ថាខ្លួនខ្ញុំចាប់បានហើយនោះទេ តែមានសេចក្តីនេះ១ គឺថាខ្ញុំភ្លេចសេចក្តីទាំងប៉ុន្មានដែលកន្លងទៅហើយ ក៏ខំមមុលឈោងទៅឯសេចក្តីខាងមុខទៀត ទាំងរត់ដំរង់ទៅឯទី ដើម្បីឱ្យបានរង្វាន់នៃការងារដ៏ខ្ពស់របស់ព្រះក្នុងព្រះគ្រិស្តយេស៊ូវ" (ភីលីព៣:១៣-១៤)។ មនុស្សគ្រប់រូបមិនចាំបាច់រស់ក្នុងជីវិតឥតន័យទៀតទេ។ ជីវិតឥតន័យនាំអោយមនុស្សរាប់ពាន់រាប់ម៉ឺននាក់ សម្រេចចិត្តសម្លាប់ខ្លួនឯង។ មែនហើយ! បើលោកអ្នកយល់ថា លោកអ្នកជាផ្លែព្ធថៅធ្លាក់កប់ភក់ក្នុងទន្លេយ័រដាន់ លោកអ្នកពិតជាគ្មានតម្លៃអ្វីមែន។ ប៉ុន្តែ បើលោកអ្នកយល់ថា លោកអ្នកជាមនុស្សគ្មានតម្លៃ បែរមកទទួលព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវដែលសុគតនៅលើឈើឆ្កាង ព្រះជាម្ចាស់នឹងលាងលោកអ្នក រួចហើយយកទៅដាក់ដងដែលជាផែនការ និងវត្ថុបំណងដើមរបស់ទ្រង់។ ដោយសារការនោះ ជីវិតលោកអ្នកមានតម្លៃ ដូចព្រះអម្ចាស់ទ្រង់បានបង្កើតលោកអ្នកពីដើមដំបូងកន្លងមក។ ខ្ញុំជួបជាមួយនឹងយុវជនម្នាក់ ដែលអាយុមិនទាន់បានម្ភៃមួយឆ្នាំផង។ យុវជននោះនិយាយថា "ជីវិតរបស់ខ្ញុំតែងតែទទួលបរាជ័យជានិច្ច"។ ខ្ញុំឆ្លើយថា "ឯងមិនទាន់ដល់អាយុដែលចាប់ផ្តើមជីវិតផង ហេតុដូចម្តេចបានជាឯងនិយាយថា ជីវិតឯងទទួលបរាជ័យ?" សព្វថ្ងៃនេះ យើងត្រូវការព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីបំផ្លាស់បំប្រែអោយជីវិតយើងមានន័យ។ ការអស្ចារ្យធំបំផុតដែលមានឡើងដល់ជីវិតរបស់មនុស្ស មិនចាំបាច់អោយ

យើងជិះយានអវកាសទៅស្ថានព្រះចន្ទទេ។ ម្យ៉ាងទៀត ការអស្ចារ្យនៅក្នុងជីវិតមិនមែនជាការជិះរាជរថជាភ្លើង សេះជាភ្លើងដែរ។ ការអស្ចារ្យសម្រាប់ជីវិតមនុស្សលោកគឺទទួលស្គាល់ថា យើងជាមនុស្សមានបាប រួចហើយយាងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ មកគង់នៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ សកម្មភាពនោះ រាប់ថាជាការអស្ចារ្យ។ នៅពេលដែលយើងទទួលព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ ទ្រង់លើកយើង រួចហើយលាងយើងអោយជ្រះពីភក់ជ្រាំនៃអំពើបាប បង្កើតយើងអោយទៅជាមនុស្សថ្មី ដើម្បីអោយយើងអាចរស់ក្នុងជីវិតថ្លៃថ្នូរថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះជាម្ចាស់។

នោះលោកបង្គាប់ថា ចូរចាប់យកចុះ អ្នកនោះក៏លូកដៃទៅចាប់យកមក (២ពង្សាវតារក្សត្រ៦:៧)។

យើងត្រូវលូកដៃទៅចាប់យកសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ ដោយជំនឿ។ ព្រះអង្គសុគតជំនួសលោកអ្នកបងប្អូន ព្រមទាំងរស់ឡើងវិញ ដើម្បីលាងលោកអ្នកអោយស្អាតអំពើបាប ព្រមទាំងរាប់លោកអ្នកថាជាមនុស្សសុចរិត។ លោកអ្នកចាំបាច់ត្រូវលូកដៃ ដើម្បីទទួលយកសេចក្តីសង្គ្រោះដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានដល់លោកអ្នកដោយជំនឿលើព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ។

ត្រូវមិជូរថាន់ជាកន្លែងមានគ្រោះថ្នាក់

ស្តេចស្រុកស៊ីរីតែងតែជិះជាន់សាសន៍អ៊ីស្រាអែលជានិច្ច។ ទំនាស់រវាងនគរអ៊ីស្រាអែល និងនគរស៊ីរី មានតាំងពីយូរណាស់មកហើយ។ សាសន៍ស៊ីរី គឺជាសាសន៍អារ៉ាប់។ ទំនាស់រវាងអ៊ីស្រាអែលនិងអារ៉ាប់ ដែលយើងឃើញមានក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននេះ មានតាំងពីគ្រាសម័យព្រះគម្ពីរម្ល៉េះ។ សូមយើងសង្កេតមើលហេតុការណ៍ដែលកើតឡើងដូចខាងក្រោមនេះ។

[៨]រីឯស្តេចស្រុកស៊ីរី ទ្រង់កំពុងតែច្បាំងនឹងសាសន៍អ៊ីស្រាអែល ក៏
ហៅពួកអ្នកជំនិតទ្រង់មកពិគ្រោះគ្នា រួចបង្គាប់ថា យើងនឹងបោះ
ទ័ពនៅទីណាមួយនោះ [៩]ដូច្នេះ អ្នកសំណប់របស់ព្រះ លោកចាត់
គេឱ្យទៅទូលដល់ស្តេចអ៊ីស្រាអែលថា សូមទ្រង់ប្រយ័ត កុំយាង
ទៅតាមទី១នោះឡើយ ដ្បិតពួកស៊ីរីគេចុះមកតាមផ្លូវនោះហើយ
[១០]ស្តេចអ៊ីស្រាអែលក៏ចាត់គេ ឱ្យទៅឯកន្លែងណាដែលអ្នកសំណប់
របស់ព្រះបានប្រាប់ឱ្យប្រយ័តនោះ ទ្រង់ក៏បានរួចពីសេចក្តីអន្តរាយ
នៅទីទាំងនោះ មិនមែនតែម្តង ឬពីរដងប៉ុណ្ណោះទេ [១១]ឯស្តេច
ស្រុកស៊ីរី ទ្រង់មានព្រះទ័យវល់អំពីដំណើរនោះ ក៏ហៅពួកអ្នក
ជំនិតមកសួរថា តើអ្នករាល់គ្នាមិនព្រមប្រាប់ឱ្យយើងដឹងជាអ្នក

ណាក្នុងពួកយើង ដែលកាន់ខាងស្តេចអ៊ីស្រាអែលទេឬ (២ពង្សាវតារក្សត្រ៦:៨-១១)។

ស្តេចនគរស៊ីរីចេះតែឆ្ងល់ថា ហេតុអ្វីបានជាពេលដែលលោកធ្វើផែនការសង្គ្រាម ស្តេចសាសន៍អ៊ីស្រាអែលជ្រាបទាំងអស់។ ទ្រង់ក៏ស៊ើបសួរក្រែងលោមានគិញសម្ងាត់ណាមួយ ដែលបញ្ជូនផែនការរបស់ទ្រង់អោយសាសន៍អ៊ីស្រាអែលដឹង។ តាមពិតអ្នកជំនិតគ្រប់រូបរបស់ស្តេចស្រុកស៊ីរីមានការស្មោះត្រង់ជាមួយនឹងទ្រង់ណាស់។

នោះអ្នកជំនិតទ្រង់ម្នាក់ទូលតបថា បពិត្រព្រះករុណា ជាព្រះអម្ចាស់នៃទូលបង្គំអើយ ឥតមានអ្នកណាឡើយ គឺជាអេលីសេជាហោរា ដែលនៅស្រុកអ៊ីស្រាអែលវិញ គាត់នាំយកអស់ទាំងព្រះបន្ទូល ដែលទ្រង់មានបន្ទូល នៅក្នុងក្រឡាព្រះបន្ទំរបស់ទ្រង់ទៅប្រាប់ដល់ស្តេចអ៊ីស្រាអែល (២ពង្សាវតារក្សត្រ៦:១២)។

អ្នកដែលដឹងរឿងរ៉ាវទាំងអម្បាលមាណ គឺហោរាអេលីសេ។ គំនិតដែលស្តេចស្រុកស៊ីរីគិតនៅលើគ្រែ ក៏ហោរាអេលីសេដឹងដែរ។ ហោរាអេលីសេអាចដឹងពីការសម្ងាត់ទាំងនោះ ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្តែងអោយលោកដឹង។

លុះស្តេចស៊ីរីជ្រាបថា ហោរាអេលីសេជាអ្នកផ្តល់ព័ត៌មានពីសង្គ្រាមដល់

ស្តេចសាសន៍អ៊ីស្រាអែល ស្តេចស៊ីរីចង់ចាប់ហោរាអេលីសេយកទៅប្រហារជីវិត។ ហោរាអេលីសេស្នាក់នៅភូមិដូរថាន់ គឺជាភូមិដែលនៅឆ្ងាយប្រមាណកៅសិបប្រាំមួយគីឡូម៉ែត្រខាងជើងទីក្រុងយេរូសាឡិម។ ដូរថាន់ ប្រែថា អណ្តូងភ្លោះ។ មានវាលស្មៅយ៉ាងធំទូលាយដែលអ្នកផងទាំងពួងតែងតែយកគោ ក្របី ចៀម ពពែ ទៅឃ្វាលនៅទីនោះ។ ស្តេចស្រុកស៊ីរីបញ្ជូនកងទ័ពដែលមានទ័ពសេះរទេះចម្បាំងយ៉ាងច្រើន មកព័ទ្ធភូមិដូរថាន់ ដើម្បីចាប់ហោរាអេលីសេ។ ពួកសិស្សរបស់ហោរអេលីសេម្នាក់បានចេញទៅក្រៅភូមិ រួចហើយជួបប្រទះជាមួយនឹងកងទ័ពដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់។ សិស្សសាលាព្រះគម្ពីររូបនោះត្រឡប់មកជួបជាមួយនឹងហោរាអេលីសេជម្រាបថា "វរហើយ ចៅហ្វាយខ្ញុំអើយ តើយើងនឹងធ្វើដូចម្តេច?"

លោកឆ្លើយតបថា កុំខ្លាចអ្វីឡើយ ដ្បិតពួកដែលនៅខាងយើងមានគ្នាច្រើនជាងពួកដែលនៅខាងគេទៅទៀត (២ពង្សាវតារក្សត្រ៦:១៦)។

ពាក្យដែលហោរាអេលីសេមានប្រសាសន៍នេះ ហាក់ដូចជាមិនពិតប្រាកដទេ ពីព្រោះកងទ័ពស្តេចស្រុកស៊ីរីមានច្រើនមីរដេរដាស់។ ហោរាអេលីសេមានតែសិស្សរបស់លោកមួយក្តាប់តូចប៉ុណ្ណោះ។ ពួកសិស្សនាំគ្នាខ្លាចស្ទើរស្លាប់។ ដូច្នេះ ហោរាអេលីសេក៏អធិស្ឋានទូលដល់ព្រះជាម្ចាស់។

> **នោះអេលីសេក៏អធិស្ឋានថា ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមទ្រង់ប្រោសឱ្យភ្នែកវាបានមើលឃើញ ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ក៏ប្រោសភ្នែកអ្នកបំរើនោះ ហើយវាក៏មើលទៅឃើញភ្នំនោះ មានពេញដោយពលសេះនឹងរទេះចំបាំង ដែលសុទ្ធតែជាភ្លើង នៅព័ទ្ធជុំវិញអេលីសេ (២ពង្សាវតារក្សត្រ៦:១៧)។**

សំណួរដែលយើងគួរសួរថា តើព្រះជាម្ចាស់ការពារស្រ្តរបស់ព្រះអង្គដូចទ្រង់ការពារដល់ហោរាអេលីសេរហូតឬ?

គ្រីស្ទបរិស័ទខ្លះ ជួបជាមួយនឹងបទពិសោធន៍ដូចព្រះជាម្ចាស់ ការពារដល់ហោរាអេលីសេខាងលើនេះមែន។ ប៉ុន្តែ គ្រីស្ទបរិស័ទខ្លះទៀត មិនដែលជួបប្រទះជាមួយនឹងបទពិសោធន៍នោះទេ។ តើគ្រីស្ទបរិស័ទដែលមិនជួបប្រទះជាមួយនឹងការការពារដូចព្រះជាម្ចាស់ការពារដល់អេលីសេ ជាគ្រីស្ទបរិស័ទដែលព្រះជាម្ចាស់បោះបង់ចោលឬ? ដើម្បីឆ្លើយនឹងសំណួរនេះ សូមយើងត្រឡប់ទៅភូមិដូរថាន់។ ភូមិដូរថាន់ជាកន្លែងមានគ្រោះថ្នាក់។ នៅក្នុងគម្ពីរមានរៀបរាប់ពីភូមិដូរថាន់តែពីរដងប៉ុណ្ណោះ។

រាប់រយឆ្នាំកន្លងទៅ មានយុវជនម្នាក់អាយុដប់ប្រាំពីរឆ្នាំ បានមកដល់ភូមិដូរថាន់នេះដែរ។ ពួកបងៗបានចាប់លោកនៅភូមិដូរថាន់ ដើម្បីលក់ទៅអោយធ្វើជាខ្ញុំគេនៅស្រុកអេស៊ីព្ទ។ យុវជនយ៉ូសែប ជួបប្រទះជាមួយនឹងគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងខ្លាំងនៅភូមិដូរថាន់ ប៉ុន្តែ លោកមិនបានឃើញរាជរថនិងសេះជាភ្លើងមកការពារលោកទេ។ ពួក

បង១ស្រង់លោកចេញពីអណ្តូងនៅភូមិដូវថាន់ រួចហើយលក់ទៅអោយធ្វើជាខ្ញុំកំដរដាច់ថ្លៃរបស់គេនៅស្រុកអេស៊ីព្ទ។ តើព្រះជាម្ចាស់ការពារយុវជនយ៉ូសែបដោយរទេះ និងសេះជាភ្លើងដែរឬ? មែនហើយ! ព្រះជាម្ចាស់ពិតជាការពារយុវជនយ៉ូសែប ដូចទ្រង់ការពារជីវិតហោរាអេលីសេ ក្នុងពេលនេះដែរ។ ព្រះជាម្ចាស់បើកសម្តែងអោយហោរាអេលីសេឃើញថា ទ្រង់ការពារលោកដោយរទេះនិងសេះជាភ្លើង។ ចំណែកលោកយ៉ូសែបវិញ ព្រះជាម្ចាស់ក៏ការពារលោកដែរ គ្រាន់តែព្រះជាម្ចាស់មិនបណ្តាលអោយលោកឃើញតែប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ ហើយបានជាលោកអាចធានាអះអាងដល់ពួកបង១ទាំងអស់ ពេលលោកមុននឹងស្លាប់ថា "អ្នករាល់គ្នាបានគិតធ្វើអាក្រក់ដល់ខ្ញុំ តែព្រះទ្រង់សំរេចជាការល្អវិញ ដើម្បីនឹងសង្គ្រោះដល់ជីវិតនៃមនុស្សជាច្រើន ដូចជាបានកើតមានសព្វថ្ងៃនេះ" (លោកុប្បត្តិ៥០:២០)។ ភូមិដូវថាន់ជាកន្លែងមានគ្រោះថ្នាក់ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់បានរៀបចំរបងការពារដល់អស់អ្នកបម្រើព្រះអង្គ ដែលជួបប្រទះគ្រោះថ្នាក់ដូចហោរាអេលីសេជួបប្រទះនៅភូមិដូវថាន់។

ពួកពលទ័ពស៊ីរីខ្វាក់ភ្នែក

កាលបានចុះមកដល់អេលីសេហើយ នោះលោកអធិស្ឋានដល់ព្រះយេហូវ៉ាថា សូមព្រះអង្គវាយពួកស៊ីរីនេះ ឲ្យភ្នែកគេព្រាវព្រិលទៅ ដូច្នេះ ទ្រង់ក៏ធ្វើឲ្យភ្នែកគេព្រាវព្រិលតាមពាក្យអេលីសេ (២ពង្សាវ

ពារក្សត្រ៦:១៨)។

ព្រះជាម្ចាស់បណ្ដាលអោយហោរាអេលីសេ អាចធ្វើអោយភ្នែករបស់ពួកកងទ័ពស្ដេចស៊ីរីងងឹតទាំងអស់។ លោកបាននាំកងទ័ពទាំងនោះ អោយដើរតាមលោកទៅទីក្រុងសាម៉ារី ដោយប្រាប់ថា ត្រូវទៅចាប់ហោរាអេលីសេនៅទីនោះ។ នៅពេលដែលកងទ័ពទៅដល់ទីក្រុងសាម៉ារី លោកបានបើកភ្នែកអោយគេមើលឃើញវិញ។ ស្ដេចសាសន៍អ៊ីស្រាអែលចង់សម្លាប់កងទ័ពទាំងនោះ ប៉ុន្តែ ហោរាអេលីសេបានបង្គាប់ដល់ស្ដេចថា "...សូមដាក់នំបុ័ង នឹងទឹកមកនៅមុខគេ ឱ្យបរិភោគវិញ រួចឱ្យត្រឡប់ទៅឯចៅហ្វាយគេទៅ" (២ពង្សាវតារក្សត្រ៦:២២)។

ដូច្នេះ ស្ដេចក៏ចាត់ចែងភោជនាហារយ៉ាងច្រើនឱ្យគេ កាលគេបានបរិភោគរួចហើយ នោះទ្រង់លែងឱ្យទៅវិញ ហើយគេវិលត្រឡប់ទៅឯចៅហ្វាយខ្លួនទៅ ឯសាសន៍ស៊ីរីក៏លែងទន្ទ្រានចូលក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែលដោយពួក១ទៀត (២ពង្សាវតារក្សត្រ៦:២៣)។

ក្រោយពីពេលនោះមក ស្ដេចស៊ីរីមិនបានចូលមកវាតត្បាតនគរអ៊ីស្រាអែលអស់រយៈពេលយ៉ាងយូរ។ ក្រោយមកទៀត ស្ដេចបេន-ហាដាឌ់ សម្រេចចិត្តលើកទ័ព

មកឡោមព័ទ្ធក្រុងសាម៉ារីម្ដងទៀត។

ស្ដេចបេន-ហាដាឌ់ឡោមព័ទ្ធក្រុងសាម៉ារី

[២៤] ក្រោយនោះមក បេន-ហាដាឌ់ ជាស្ដេចស្រុកស៊ីរី ទ្រង់ក៏ប្រមូលកងទ័ពទាំងអស់ លើកឡើងទៅឡោមព័ទ្ធច្បាំងនឹងក្រុងសាម៉ារី [២៥] ដូច្នេះ នៅក្រុងសាម៉ារីមានអំណត់អត់ជាខ្លាំង ពួកស៊ីរីឡោមព័ទ្ធច្បាំងនឹងទីក្រុងនោះ ទាល់តែក្បាលលា១លក់ថ្លៃ៨០រៀល ហើយអាចម៍ព្រាប១កំប៉ុងលក់ថ្លៃ៥រៀល (២ពង្សាវតារក្សត្រ៦:២៤-២៥)។

នៅពេលដែលកងទ័ពនគរស៊ីរីឡោមព័ទ្ធក្រុងសាម៉ារី អ្វីៗទាំងអស់ឡើងថ្លៃកប់ពពក។ សូម្បីក្បាលលាមួយមានតម្លៃដល់ទៅប៉ែតសិបរៀល។ ប៉ែតសិបរៀល សម័យដើម មានតម្លៃស្មើនឹងមាសបីជី។ ការឡោមព័ទ្ធទីក្រុង បណ្ដាលអោយអ្នកស្រុកគ្មានម្ហូបអាហារអ្វីទទួលទាន។ ខជាបន្តបន្ទាប់រៀបរាប់អំពីមនុស្សស៊ីកូនឯង ដោយសារការខ្វះខាតម្ហូបអាហារ។

នោះទ្រង់មានបន្ទូលស្បថថា បើក្បាលអេលីសេ កូនសាផាត នៅជាប់លើខ្លួនវានៅថ្ងៃនេះ នោះសូមឲ្យព្រះទ្រង់ប្រព្រឹត្តនឹងយើងយ៉ាងនោះវិញ ហើយលើសទៅទៀតផង (២ពង្សាវតារក្សត្រ ៦:៣១)។

យើងមិនដឹងថា ហេតុអ្វីបានជាស្តេចដាក់ទោសដល់ហោរាអេលីសេ ដោយសារស្តេចនគរស៊ីរីមកឡោមព័ទ្ធទីក្រុងសាម៉ារីទេ។ បើតាមការសន្និដ្ឋាន ស្តេចប្រហែលជាខឹងជាមួយនឹងហោរាអេលីសេថា ហោរាអេលីសេអាចធ្វើអោយមានម្ហូបអាហារសម្រាប់ពលរដ្ឋក្នុងទីក្រុងបាន តែលោកមិនព្រមធ្វើការអស្ចារ្យនោះ។

ឆាកឈុតដែលកើតឡើងនៅក្នុងជំពូកបន្ទាប់ទៅទៀត គឺជាឆាកឈុតដែលទាក់ទងជាមួយនឹងរឿងដែលយើងទើបនឹងសិក្សាអម្បាលម៉ិញនេះ។ ហេតុការណ៍ដែលកើតឡើងនៅពេលនោះ គឺជាហេតុការណ៍យ៉ាងអស្ចារ្យ ដែលហោរាអេលីសេបានធ្វើដែរ។

យើងស្លេះការសិក្សាគម្ពីរ២ពង្សាវតារក្សត្រត្រឹមណេះសិនចុះ។ ទំរាំយើងជួបគ្នាលើកក្រោយ សូមព្រះជាម្ចាស់ប្រទានពរដ៏ធំឧត្តម ដល់លោកអ្នកបងប្អូនគ្រប់ៗគ្នា។ "ដើរជាមួយនឹងព្រះ ពិតជាប្រទះនឹងព្រះយេស៊ូវជាមិនខាន!"